

Tilburg University

Staad net visserij IJsselmeer

Verschuuren, J.M.

Publication date:
2011

Document Version
Peer reviewed version

[Link to publication in Tilburg University Research Portal](#)

Citation for published version (APA):

Verschuuren, J. M., (2011). *Staad net visserij IJsselmeer: Onduidelijke voorschriften Nbw 1998-vergunning*, No. 102, May 26, 2010. (Milieu & recht; Vol. (38)5, No. p. 314-318).

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Titel: Staand net visserij IJsselmeer: onduidelijke voorschriften Nbw 1998-vergunning

Instantie:	ABRvS
Datum; rolnummer:	26 mei 2010; 200901224/1/R2
Annotatie:	Verschuuren
Rechters:	Mrs. P.J.J. van Buuren, M.A.A. Mondt-Schouten, G.N. Roes
Vindplaatsen elders - zo (veel) mogelijk:	LJN: BM5611
Wetsartikelen	Nbw 1998 art. 19d
Samenvatting uitspraak	<i>Verlening Nbw 1998 vergunning ten behoeve van staand net visserij in IJsselmeer. Diverse voorschriften om bijvangst vogels te voorkomen. De voorschriften dat schadelijke interactie met vogels moet worden voorkomen, dat het vistuig moet worden afgestemd op de reële behoeften van de visserijsector, en dat visgronden waar de kans bestaat dat vogels in ontoelaatbare hoeveelheden worden bijgevangen terstond moeten worden verlaten, zijn onvoldoende concreet en onvoldoende geobjectiveerd.</i>
Verzoekers	Beroepsmatige visser
	En
Verweerder	GS van Friesland

ABRvS (m.nt. JV)

26 mei 2010; 200901224/1/R2; LJN: BM5611

Mrs. P.J.J. van Buuren, M.A.A. Mondt-Schouten, G.N. Roes

Nbw 1998 art. 19d

Verlening Nbw 1998 vergunning ten behoeve van staand net visserij in IJsselmeer. Diverse voorschriften om bijvangst vogels te voorkomen. De voorschriften dat schadelijke interactie met vogels moet worden voorkomen, dat het vistuig moet worden afgestemd op de reële behoeften van de visserijsector, en dat visgronden waar de kans bestaat dat vogels in ontoelaatbare hoeveelheden worden bijgevangen terstond moeten worden verlaten, zijn onvoldoende concreet en onvoldoende geobjectiveerd.

Uitspraak in het geding tussen:

[appellant], wonend te [woonplaats],

en

het college van gedeputeerde staten van Fryslân (verweerder)

1. Procesverloop

Bij besluit van 5 september 2008, kenmerk 00778114, heeft het college krachtens artikel 19d van de Natuurbeschermingswet 1998 (hierna: Nbw 1998) vergunning verleend aan [appellant] voor het

beroepsmatig uitoefenen van visserijactiviteiten in het Natura 2000-gebied "IJsselmeer" voor de periode van 5 september 2008 tot 1 juli 2009.

(...)

2. Overwegingen

2.1. Ter zitting heeft [appellant] zijn beroepsgrond met betrekking tot het dictum van het bestreden besluit en zijn beroepsgrond omtrent de looptijd van de vergunning ingetrokken.

2.2. Ingevolge artikel 19d, eerste lid, van de Nbw 1998, zoals dit luidde ten tijde van het nemen van het bestreden besluit en voor zover hier van belang, is het verboden om zonder vergunning, of in strijd met aan die vergunning verbonden voorschriften en beperkingen, van gedeputeerde staten projecten of andere handelingen te realiseren onderscheidenlijk te verrichten die gelet op de instandhoudingsdoelstellingen de kwaliteit van de natuurlijke habitats en habitats van soorten in een op grond van artikel 10a, eerste lid, aangewezen gebied kunnen verslechteren of een verstorend effect kunnen hebben op de soorten waarvoor het gebied is aangewezen. Zodanige projecten of handelingen zijn in ieder geval projecten die de natuurlijke kenmerken van het desbetreffende gebied kunnen aantasten.

2.2.1. Ingevolge artikel 19e, aanhef en onder a, van de Nbw 1998, voor zover hier van belang, houden gedeputeerde staten bij het verlenen van een vergunning als bedoeld in artikel 19d, eerste lid, rekening met de gevolgen die een project of andere handeling, waarop de vergunningaanvraag betrekking heeft, gelet op de instandhoudingsdoelstelling kan hebben voor een op grond van artikel 10a, eerste lid, aangewezen gebied.

2.2.2. Artikel 19f, eerste lid, van de Nbw 1998 bepaalt, voor zover hier van belang, dat voor nieuwe projecten of andere handelingen waarover gedeputeerde staten een besluit op een aanvraag voor een vergunning als bedoeld in artikel 19d, eerste lid, nemen en die niet direct verband houden met of nodig zijn voor het beheer van een op grond van artikel 10a, eerste lid, aangewezen gebied, maar die afzonderlijk of in combinatie met andere projecten of handelingen significante gevolgen kunnen hebben voor het desbetreffende gebied, de initiatiefnemer alvorens gedeputeerde staten een besluit nemen, een passende beoordeling van de gevolgen van het gebied maakt waarbij rekening wordt gehouden met de instandhoudingsdoelstelling van dat gebied.

2.2.3. Ingevolge artikel 10a, eerste lid, van de Nbw 1998, wijst de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit gebieden aan ter uitvoering van richtlijn (EEG) nr. 79/409 (hierna: de Vogelrichtlijn) en richtlijn (EEG) nr. 92/43 (hierna: de Habitatrichtlijn). Ingevolge het tweede lid van dit artikel bevat een besluit als bedoeld in het eerste lid de instandhoudingsdoelstelling voor het gebied.

2.3. Bij besluit van 6 mei 1998 is de "Friese IJsselmeerkust" door de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit aangewezen als speciale beschermingszone in de zin van artikel 4, eerste lid, van de Vogelrichtlijn. Bij besluit van 24 maart 2000 is het gebied "IJsselmeer" aangewezen als speciale beschermingszone in de zin van artikel 4, eerste lid, van de Vogelrichtlijn.

2.3.1. Ingevolge artikel V, eerste lid, van de wet van 20 januari 2005 tot wijziging van de Nbw 1998 in verband met Europeesrechtelijke verplichtingen, gelden de besluiten van de minister houdende de aanwijzing van gebieden ter uitvoering van de Vogelrichtlijn als besluiten als bedoeld in artikel 10a van de Nbw 1998.

2.3.2. Het gebied "Friese IJsselmeerkust" stond ten tijde van het nemen van het bestreden besluit voorts op de lijst van gebieden van communautair belang als bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de Habitatrichtlijn. De Commissie heeft deze lijst bij beschikking van 7 december 2004 vastgesteld.

2.3.3. Ingevolge artikel 4, vijfde lid, van de Habitatrichtlijn, gelden de bepalingen van artikel 6, tweede, derde en vierde lid van de Habitatrichtlijn zodra een gebied op de in het tweede lid, derde

alineea bedoelde lijst is geplaatst. Ten tijde van het nemen van het bestreden besluit was het gebied "Friese IJsselmeerkust" niet op grond van artikel 10a van de Nbw 1998 aangewezen als speciale beschermingszone in de zin van de Habitatrichtlijn. Evenmin was dit gebied op grond van artikel 12, derde lid, van de Nbw 1998 aangewezen. Hieruit volgt dat artikel 19d van de Nbw 1998 in zoverre niet voor dit gebied gold. Niet gebleken is dat op het verlenen van een vergunning als bedoeld in artikel 19d van de Nbw 1998 anderszins algemeen verbindende voorschriften van toepassing waren die bedoeld waren als implementatie van de uit artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn voortvloeiende verplichtingen.

2.3.4. Nu het beroep mede betrekking heeft op de mogelijke aantasting van de door de Habitatrichtlijn beschermde habitats en soorten, dient te worden gezien op welke wijze artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn in deze zaak dient te worden toegepast. Zoals de Afdeling op grond van de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 31 maart 2000 in de zaak Texel (E01.97.0179; AB 2000/302) moet, alvorens wordt toegekomen aan de vraag of een artikel van de Habitatrichtlijn rechtstreekse werking heeft, worden nagegaan of het van toepassing zijnde nationale recht richtlijnconform kan worden geïnterpreteerd. In dit geval gaat het om gebieden die niet alleen op de lijst van gebieden van communautair belang staan, maar tevens zijn aangewezen als speciale beschermingszone op grond van de Vogelrichtlijn. Deze aanwijzing geldt als een aanwijzing op grond van artikel 10a van de Nbw 1998, zodat artikel 19d van toepassing is op het Vogelrichtlijngebied "Friese IJsselmeerkust". De Afdeling ziet geen beletsel artikel 19d van de Nbw 1998 richtlijnconform uit te leggen in die zin dat dit voorschrift tevens het uit artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn voortvloeiende beschermingsregime voor het Habitatrichtlijngebied "Friese IJsselmeerkust" omvat.

2.3.5. Daarnaast was ten tijde van het nemen van het bestreden besluit voor het IJsselmeergebied het ontwerpbesluit tot aanwijzing als Natura 2000-gebied in procedure gebracht. Uit de toelichting bij dit ontwerpbesluit blijkt dat het IJsselmeer behoort tot het Natura 2000-landschap "Meren en Moerassen" en dat dit gebied onder meer van belang is vanwege het voorkomen van kranswierwateren. De aanwijzing heeft voorts onder meer betrekking op een aantal visetende watervogels, waaronder de fuut, de grote zaagbek, de dwergmeeuw, de zwarte stern en de reuzenster.

2.4. De vergunning voorziet in het beroepsmatig uitoefenen van visserijactiviteiten in het IJsselmeer en heeft betrekking op het vissen met staand net.

2.5. [appellant] betoogt dat de kosten voor het aanbrengen van zogenoemde jonen met reflecterende strips, zoals neergelegd in vergunningvoorschrift 4, ten onrechte voor zijn rekening komen. Voorts voert hij aan dat deze jonen nadelige gevolgen hebben voor de scheepvaart.

2.5.1. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat dit voorschrift als mitigerende maatregel in de vergunning dient te worden opgenomen om significante effecten ten gevolge van de visserijactiviteiten op watervogels zo veel mogelijk te voorkomen. Voorts verwacht het college geen gevaren voor de scheepvaart.

2.5.2. Door Ursa Major Services B.V. is in opdracht van de CPO Nederlandse Vissersbond onderzoek verricht naar de effecten van visserij in het IJsselmeergebied op de instandhoudingsdoelstellingen van dit gebied. De resultaten van dit onderzoek zijn neergelegd in het rapport "Effect van IJsselmeervisserij op soorten en habitat, passende beoordeling" van 30 maart 2007 (hierna: passende beoordeling), dat het college aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd. In de passende beoordeling staat dat de visserijactiviteiten significante effecten kunnen hebben op verschillende soorten visetende watervogels door bijvangst van deze vogels in de netten. Blijkens

het besluit tot verlening van de vergunning is om deze bijvangst van vogels zo veel mogelijk te voorkomen onder meer voorschrift 4 in de vergunning opgenomen. Ingevolge voorschrift 4 dient bij gebruik van staande netten op ieder net een vlag (joon) met reflecterende strips te worden bevestigd om vogels zo veel mogelijk op afstand van de netten te houden. Volgens het college leidt deze maatregel tot een verlaging van de bijvangst met 70%. [appellant] heeft dit niet betwist. De Afdeling acht voorts niet aannemelijk gemaakt dat het plaatsen van jonen op de visnetten dusdanige nadelige gevolgen heeft voor de scheepvaart dat het college vergunningvoorschrift 4 op die grond niet had mogen opnemen. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat namens het college ter zitting is verklaard dat het plaatsen van jonen op netten in de vaargeul niet nodig is, omdat de netten daar niet boven het wateroppervlak uitsteken. Gelet op het voorgaande ziet de Afdeling in het aangevoerde geen aanleiding voor het oordeel dat het college voorschrift 4 niet in redelijkheid in de vergunning heeft kunnen opnemen.

Ten aanzien van het betoog van [appellant] dat de kosten voor de uitvoering van het vergunningvoorschrift 4 niet voor zijn rekening dienen te komen, overweegt de Afdeling als volgt. Uitgangspunt bij het opnemen van voorschriften in een vergunning op grond van de Nbw 1998 is dat de kosten voor het treffen van voorzieningen waartoe deze voorschriften nopen, voor rekening van de vergunninghouder mogen worden gelaten. In hetgeen [appellant] heeft aangevoerd ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat het college in het onderhavige geval een uitzondering op dit uitgangspunt had moeten maken.

2.6. [appellant] kan zich niet verenigen met vergunningvoorschrift 5, dat betrekking heeft op het vissen in de nabijheid van kranswiervegetaties. Volgens hem zullen de kranswiervegetaties in het IJsselmeer blijven toenemen, wat tot gevolg heeft dat zijn werkgebied zal afnemen. Het voorschrift is daarom onvoldoende rechtszeker en zal tot een onevenredige belemmering van zijn bedrijfsvoering leiden, aldus [appellant].

2.6.1. Het college heeft uiteengezet dat vergunningvoorschrift 5 aan de vergunning dient te worden verbonden, teneinde significante schadelijke effecten op de kranswiervegetatie te voorkomen.

2.6.2. In vergunningvoorschrift 5 is bepaald dat het niet is toegestaan boven of in bekende plaatsen met kranswiervegetaties met een bedekkingsgraad van 5% of meer visserijactiviteiten uit te voeren. Deze plaatsen zijn aangegeven op de kaart in bijlage 4, aldus het voorschrift. Volgens het bestreden besluit komen kranswiervegetaties in wisselende oppervlakten voor in het IJsselmeer tot ongeveer 2 meter diepte. De kranswiervegetaties hebben sterk te lijden van vertroebeling door waterturbulentie en zijn daarom gevoelig voor scheepvaart, zo staat in het bestreden besluit. In hetgeen [appellant] heeft aangevoerd ziet de Afdeling geen aanleiding dit niet aannemelijk te achten. Teneinde significante effecten op dit habitattype te voorkomen is vergunningvoorschrift 5 opgenomen. De Afdeling leest dit voorschrift aldus dat het voornoemde verbod enkel geldt voor de plaatsen die op de in bijlage 4 opgenomen kaart zijn aangegeven. Anders dan [appellant] kennelijk veronderstelt, volgt uit het voorschrift niet dat zijn werkgebied zal veranderen indien de kranswiervegetatie in het IJsselmeer eventueel zal toenemen gedurende de looptijd van de vergunning. De Afdeling is van oordeel dat de in bijlage 4 opgenomen kaart voldoende duidelijkheid biedt omtrent de plaatsen waarvoor het verbod geldt. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat dit voorschrift onvoldoende rechtszeker is. Evenmin ziet de Afdeling aanleiding voor het oordeel dat vergunningvoorschrift 5 [appellant] dermate in zijn bedrijfsvoering zal belemmeren, dat het college dit voorschrift niet in de vergunning had mogen opnemen.

2.7. Volgens [appellant] bieden de vergunningvoorschriften 7, 9 en 11 onvoldoende rechtszekerheid, omdat de naleving van deze voorschriften afhankelijk is gesteld van een nadere inschatting die hij in

de praktijk zal moeten maken.

2.7.1. Het college heeft uiteengezet dat teneinde significante effecten op visetende watervogels te voorkomen de voorschriften 7, 9 en 11 aan de vergunning dienen te worden verbonden. Voorts acht het college voornoemde voorschriften voldoende rechtszeker.

2.7.2. In het vergunningvoorschrift 7 is bepaald dat de visserij zo dient te worden gepland en beoefend dat schadelijke interactie met vogelsoorten wordt voorkomen. Ingevolge voorschrift 9 dient het vistuig dat wordt uitgezet te worden afgestemd op de reële behoeften van de visserijsector, zeker in perioden en op plaatsen met een verhoogde bijvangst. Op grond van vergunningvoorschrift 11 dienen visgronden waar de kans bestaat dat vogels in ontoelaatbare hoeveelheden worden bijgevangen terstond te worden verlaten. Zoals reeds overwogen onder 2.5.2. volgt uit het besluit tot verlenen van de vergunning en de passende beoordeling dat de visserijactiviteiten met uitstaande netten significante effecten kunnen hebben op een aantal vogelsoorten door bijvangst in deze netten. Het gaat hierbij met name om visetende watervogels. Om deze effecten zo veel mogelijk te voorkomen heeft het college voornoemde voorschriften in de vergunning opgenomen. Op grond van het rechtszekerheidsbeginsel dient uit een vergunning echter duidelijk te blijken welke rechten en plichten deze in het leven roept. De Afdeling is van oordeel dat de voorschriften 7, 9 en 11 onvoldoende concreet en onvoldoende geobjectiveerd zijn om duidelijkheid te bieden omtrent de door [appellant] te nemen maatregelen. De voorschriften geven geen uitsluitel omtrent hetgeen in de context van de vergunning moet worden verstaan onder "schadelijke interactie" en "reële behoeften van de visserijsector". Voorts is onder meer onduidelijk hoe wordt bepaald of vogels in "ontoelaatbare hoeveelheden" worden bijgevangen. De voorschriften 7, 9 en 11 zijn naar het oordeel van de Afdeling dan ook onvoldoende rechtszeker. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat, anders dan het college ter zitting heeft gesteld, deze voorschriften niet als een inspanningsverplichting, maar als resultaatsverplichting zijn geformuleerd.

2.8. [appellant] betoogt daarnaast dat het verbod om te vissen binnen een strook van 25 meter vanaf de oever, zoals opgenomen in vergunningvoorschrift 12, leidt tot een onacceptabele aantasting van zijn werkgebied. In dit verband wijst hij erop dat vissen met name in koude perioden langs de oever verblijven.

2.8.1. Het college heeft uiteengezet dat vergunningvoorschrift 12 aan de vergunning is verbonden, om te voorkomen dat door bijvangst van watervogels langs de oevers van het IJsselmeer significante effecten op deze vogelsoorten optreden.

2.8.2. In vergunningvoorschrift 12 is bepaald dat de nettenvisserij niet mag worden uitgeoefend in een strook van 25 meter vanaf de oever. Wanneer plaatselijk duidelijk blijkt dat hiermee de bijvangst van vogels in zijn geheel kan worden vermeden dient de vergunninghouder op grond van dit voorschrift verder dan 25 meter van de kant af te blijven. Nu langs de randen van het IJsselmeer grote groepen watervogels verblijven, kan met deze maatregel een groot deel van de bijvangst en verstoring van deze vogelsoorten worden voorkomen, zo staat in de passende beoordeling.

[appellant] heeft dit op zichzelf niet betwist. In hetgeen [appellant] heeft aangevoerd ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat voorschrift 12 leidt tot een dusdanige aantasting van het werkgebied van [appellant] dat het college dit voorschrift niet in redelijkheid aan de vergunning heeft kunnen verbinden. Voorts is ter zitting namens het college onweersproken gesteld dat dit voorschrift hoofdzakelijk betrekking heeft op gronden waartoe de toegang is beperkt op grond van artikel 20 van de Nbw 1998, zodat dit vergunningvoorschrift geen wezenlijke bijkomende beperking met zich brengt.

2.9. [appellant] voert tot slot aan dat voorschrift 15 ten onrechte de mogelijkheid aan het college

biedt aanwijzingen te geven die niet direct zijn terug te voeren op de vergunningvoorschriften.

2.9.1. Het college heeft uiteengezet dat dit voorschrift enkel is opgenomen, zodat het college aanwijzingen kan geven met betrekking tot de vergunningvoorschriften.

2.9.2. In vergunningvoorschrift 15 is bepaald dat de vergunninghouder verplicht is alle door of namens de provincie Fryslân gegeven aanwijzingen op te volgen. Ter zitting heeft het college verklaard dat dit voorschrift is opgenomen om aanwijzingen te kunnen geven met betrekking tot de overige voorschriften. De reikwijdte van voorschrift 15 wordt volgens het college derhalve beperkt door de overige voorschriften. Gelet hierop ziet de Afdeling in hetgeen [appellant] heeft aangevoerd geen aanleiding voor het oordeel dat het college vergunningvoorschrift 15 niet aan de vergunning heeft mogen verbinden.

2.10. Gelet op hetgeen is overwogen onder 2.7.2. is de conclusie dat het bestreden besluit, voor zover daarbij de vergunningvoorschriften 7, 9 en 11 ongewijzigd zijn gehandhaafd, is genomen in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Het beroep is op dit punt gegrond en het besluit dient in zoverre wegens strijd met dit beginsel te worden vernietigd.

(...)

NOOT

Visserij in het IJsselmeer is al jaren voorwerp van grote discussies. Vooral de visserij met staande netten is problematisch omdat jaarlijks duizenden (maximaal 8.000) kuifeenden en toppers omkomen wanneer zij naar vis duiken en daarbij verstrikt raken in de netten en verdrinken. Dit is juridisch niet alleen problematisch voor de visserijsector, maar ook voor allerlei andere activiteiten rond het IJsselmeer, omdat dit nadelige effect van de visserij als cumulatief effect moet worden meegenomen in de passende beoordeling van die andere activiteiten, zoals bijvoorbeeld de aanleg van een windpark. Voor staand want-visserij in Natura 2000-gebied is een vergunning ingevolge de Nbw 1998 nodig. Daarnaast is ook de visserijwetgeving van toepassing. Regulering in dat kader bestaat deels uit zelfregulering. De op 1 januari 2009 in werking getreden Uitvoeringsregeling visserij (Stcrt. 2008, 187) verbiedt visserij met staand net in het IJsselmeer in de periode van 16 maart tot en met 30 juni (art. 29, eerste lid, onder c). Er is een gedragscode op basis waarvan o.a. het aantal staande netten geleidelijk wordt teruggebracht. De Nbw-vergunningen die door de diverse colleges van GS worden verleend voor visserij in IJsselmeer, Markermeer En IJmeer verwijzen naar de gedragscode, die daarmee onderdeel uitmaakt van de Nbw-vergunning (zie bijvoorbeeld de vergunning verleend door de provincie Flevoland, http://www.flevoland.nl/producten-en-diensten/ter-inzage/besluit-nbwet-nederlandse/NBwet_vergunning_beroepsvisserij_IJmeer-Markermeer.pdf). In de vergunning die in bovenstaande uitspraak aan de orde is, is een groot aantal voorschriften opgenomen waarmee bijvangst van vogels moet worden voorkomen, zoals het aanbrengen van reflecterende strips op de netten, een verbod om nabij op een kaart aangegeven kranswiervegetaties te vissen en een verbod om binnen 25 meter van de oever te vissen. Dergelijke concrete voorschriften blijven in stand. De Afdeling heeft wel moeite met een drietal veel vagere voorschriften, te weten het voorschrift dat visserij zo gepand en beoefend dient te worden dat 'schadelijke interactie' met vogelsoorten wordt voorkomen, het voorschrift dat het uit te zetten vistuig afgestemd moet zijn op de reële behoeften van de visserijsector, en het voorschrift dat visgronden waar de kans bestaat dat vogels in ontoelaatbare hoeveelheden worden bijgevangen terstond moeten worden verlaten. Deze voorschriften zijn natuurlijk een gevolg van de resultaten van de passende beoordeling en beogen te verzekeren dat er geen significante effecten optreden.

Alleen dan immers kan visserij in een Natura 2000-gebied plaatsvinden. Voorschriften moeten echter ook voldoende rechtszekerheid bieden aan de vergunninghouder. Op dat punt zijn deze voorschriften ontoereikend: ze zijn onvoldoende concreet en geobjectiveerd, aldus de Afdeling. De vraag die dan natuurlijk rijst is of vergunningverlening op grond van de Nbw 1998 voor dit type visserij in een Natura 2000 gebied nog wel mogelijk is als niet door middel van het stellen van voorschriften voorkomen kan worden dat er een significante effecten optreden en de instandhoudingsdoelstellingen niet gerealiseerd kunnen worden. Begin 2011 is Sportvisserij Nederland, die in actie komt tegen overbevissing in Nederland, begonnen met een juridische procedure tegen een vergelijkbare vergunning verleend door de provincie Flevoland. Meer jurisprudentie, ditmaal dus niet geïnitieerd door de vergunningaanvrager zelf, maar door een belangenorganisatie met een tegenovergesteld belang, is dus te verwachten.

Verschuuren